

Dla: Delegatów UE na Światowy Szczyt Klimatyczny ONZ
Temat: Briefing - cele negocjacji

Cele

Państwa członkowskie UE starają się uzgodnić szczegóły globalnego porozumienia redukcji gazów cieplarnianych, które przyniesie najlepsze efekty zarówno dla naszych gospodarek i krajowych interesów, jak i dla świata. W czasie negocjacji klimatycznych ONZ w Paryżu w 2015 r. państwa przyjęły jako cel ograniczenie globalnego ocieplenia do „znacznie poniżej 2°C” w porównaniu z poziomem z ery przedprzemysłowej. Teraz musicie zdecydować:

1. Jaki będzie zakres działań UE na rzecz redukcji emisji gazów cieplarnianych? Mimo umiarkowanego spadku od 1990 roku, emisje UE wzrosną, jeśli działania na rzecz ich ograniczenia nie będą kontynuowane i wzmacniane. Możecie zdecydować, kiedy emisje przestaną rosnąć, kiedy zaczną się zmniejszać oraz o ewentualnym poziomie ich rocznego spadku.
2. Czy należy zobowiązać się do ograniczenia wylesiania lub zwiększenia zalesiania czy ponownego zalesiania?
3. Jaki będzie ewentualny wkład UE do Zielonego Funduszu Klimatycznego, który ma stopniowo rosnąć, by od roku 2020 zapewniać krajom rozwijającym się co najmniej 100 miliardów dolarów rocznie na zmniejszanie emisji i przystosowanie się do zmian klimatu?

Kontekst

Naukowa ocena klimatu jest jednoznaczna: ponad 97% naukowców zajmujących się klimatem jest zgodnych, że klimat się zmienia, jest to spowodowane głównie wykorzystywaniem paliw kopalnych, a skutki mogą być druzgocące. Badania UE pokazują, że zmiany klimatu już przynoszą szkody naszym państwom, a bez drastycznych redukcji globalnych emisji, będą one znacznie poważniejsze.

Opinia publiczna

Ogromna większość obywateli UE uważa, że zmiana klimatu jest faktem oraz że działalność ludzi znacząco się do niej przyczynia. Popierają oni politykę ograniczającą nasz wpływ na klimat, ale jednocześnie sprzeciwiają się zwiększaniu podatków za energię i innym działaniom, które podnoszą koszty utrzymania. Dla większości obywateli UE kwestie zmiany klimatu nie są priorytetem. Znajdują się poniżej obaw o brak stabilności finansowej, bezrobocie, imigrację i terroryzm. Społeczeństwo nie zaakceptuje porozumienia, które nie zawiera istotnych zobowiązań redukcji emisji ze strony USA i szybko rozwijających się gospodarek, szczególnie Chin.

Możliwości

Redukcja emisji daje wiele korzyści poza stabilnością klimatu. Na przykład rozwój OZE tworzy stanowiska pracy, zmniejsza zależność od importu ropy i gazu i zmniejsza zanieczyszczenie powietrza.

Działania krajowe

UE jest liderem walki ze zmianami klimatu. W czasie negocjacji w Paryżu UE zobowiązała się do redukcji emisji co najmniej o 40% do 2030 r. w porównaniu do poziomu z 1990 r. Nasze zobowiązanie należy do najbardziej ambitnych spośród głównych emitentów, ale wymaga nowych regulacji, które muszą zostać wdrożone i realizowane w czasie, kiedy stoimy przed istotnymi wyzwaniami gospodarczymi i dotyczącymi bezpieczeństwa. Mimo tych politycznych ograniczeń, UE jest pionierem polityki gospodarczej, która nakłada cenę na emisję gazów i szybko rozwijamy odnawialne źródła energii. Chcemy nadal pokazywać drogę innym, ale nie możemy działać sami.

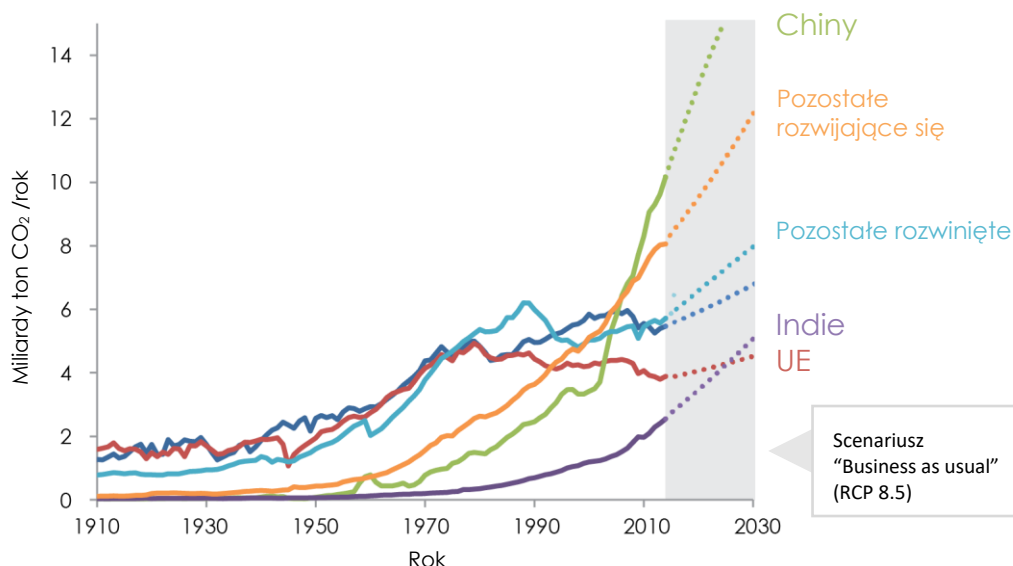
Lasy i użytkowanie gruntów

Chociaż możemy zobowiązać się do redukcji emisji z wylesiania i degradacji gruntów (REDD) w naszych państwach, to odnosiłoby się to do stosunkowo niewielkiej części emisji UE.

Sytuacja na świecie

- Emisje w Chinach, Indiach i innych państwach rozwijających się gwałtownie rosną. Same Chiny są odpowiedzialne za 30% globalnych emisji CO₂. Łączne emisje w krajach rozwijających się wkrótce przewyższą emisje ze wszystkich państw rozwiniętych
- Emisje na osobę w USA są ponad dwukrotnie wyższe niż w UE, a zobowiązały się one do redukcji emisji zaledwie o 26-26% do 2025 r. w porównaniu do poziomu z 2005 r. Ponadto to zobowiązanie spotkało się z mocną polityczną opozycją ze strony Kongresu USA i biznesu związanego z dalszym wykorzystywaniem paliw kopalnych. Pomimo tych wyzwań, badania w USA, włączając w to raport "Ryzykowny biznes" (<http://riskybusiness.org>) zatwierdzony przez Sekretarzy Skarbu pochodzących z obu partii, wskazują że koszty opóźnienia działań są wysokie, podczas gdy większość stanów i regionów USA odniesie korzyści z polityk redukujących emisje.
- Państwa rozwijające się podkreślają, że redukcje ich emisji wymagają ogromnej pomocy finansowej ze strony państw rozwiniętych, ale występująca w wielu z nich korupcja sprawia, że przekazywane środki często nie zostają wydane zgodnie z przeznaczeniem. Kraje te mogą też zredukować emisje pochodzące z wykorzystania paliw kopalnych poprzez wzmocnienie polityki leśnej. Jednak działania te, mimo że istotne, są niewystarczające do osiągnięcia celów polityki klimatycznej.

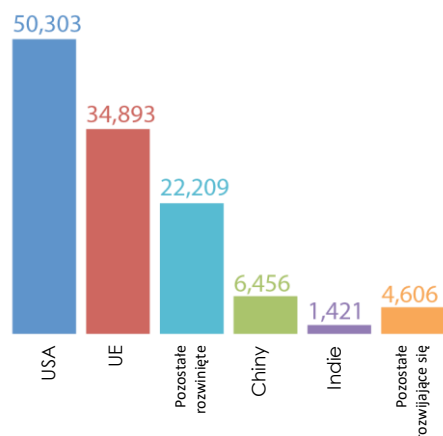
Emisje CO₂ z paliw kopalnych i cementu

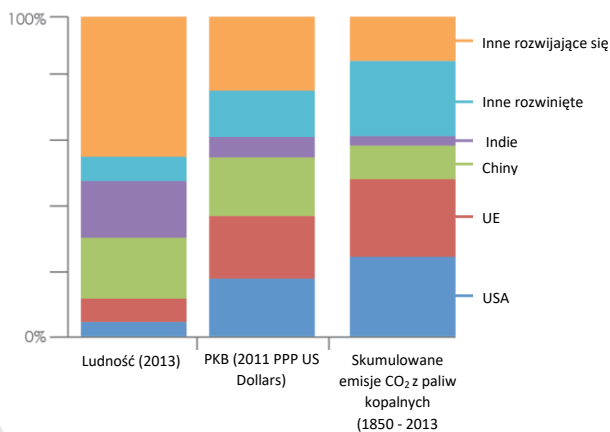
Chiny są największym emitentem CO₂ na świecie. Ocenia się, że bez podjęcia działań emisje z paliw kopalnych w krajach rozwijających się wzrosną ponad trzykrotnie do 2100 r.

Szwecja utrzymywała roczne redukcje emisji o 4,5%, aby zmniejszyć zależność od ropy naftowej (1976-1986). Francja i Belgia miały wówczas podobny poziom redukcji. Czyli najbardziej znaczące historycznie redukcje emisji były powodowane kryzysami politycznymi lub gospodarczymi. Według UNEP roczne redukcje na poziomie 3,5% są bardzo ambitne.

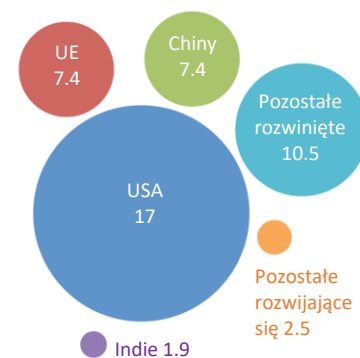
PKB na osobę (2011 PPP US Dollars)

Zamożność ludności a skumulowane emisje

Emisje na osobę w 2013 (w tonach CO₂ na rok)

O ile do tej pory skumulowane emisje były większe w krajach rozwiniętych (tzn. w **USA**, **UE** i **pozostałych krajach rozwiniętych**), wzrost liczby ludności, PKP na osobę i emisji w krajach rozwijających się znacznie wyprzedzają wzrost w krajach rozwiniętych. Przy założeniach business-as-usual, zakłada się, że skumulowane emisje wszystkich państw rozwiniętych (**USA**, **UE** i **pozostałe**) spadną do 37% łącznych emisji do 2100 r.

Od 1980 r., emisje na osobę dramatycznie wzrosły w **Chinach** i **Indiach** (odpowiednio o 391% i 285%), a spadły w **USA** i **Europie** (odpowiednio o 20% i 26%).